

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.077/2025/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperesi képviselő (Cím4, ügyintéző: felperesi képviselő1 ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** a alperesi képviselő ügyvéd (alperesi képviselő címe) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **alperes** ellen a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.371/2024/5. számú ítélete ellen – melyet az elsőfokú bíróság 6. sorszámú végzésével kijavított – az alperes által 7. és 8. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 41.258 (negyvenegyezer-kettőszázötvennyolc) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2020. április 27. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel szociális ápoló és gondozó munkakörben. A felperest 2021. július 15. napján az éjszakai órákban munkavégzés közben baleset érte, elcsúszott és elesett. A felperes a baleset során jobb oldali orsócsont úgynevezett típusos elmozdulással járó törését szenvedte el, amelynek következtében a felperesnél jobb oldali csukló mozgásának singcsonti és orsócsonti hajlítás alkar forgómozgásai véghelyzeti beszűkülése, a szorító erő csökkenése maradványtünetek alakultak ki. A felperes baleseti eredetű egészségkárosodása 4%-os, állapota végleges, abban érdemi változás nem várható. A jobb oldali orsócsont törésének tényleges gyógytartama három hónapig tartott.

[2] A felperes 2022. február 11. napján keresetlevelet nyújtott be az alperessel szemben sérelemdíj megfizetése végett. A Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.061/2022/7. számú ítéletében kötelezte az alperest 900.000.- forint sérelemdíj megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság megállapította a baleset miatt az alperes teljes kártérítési felelősségét. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.213/2023/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében helyben hagyta.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes 2024. július 4. napján előterjesztett keresetében 753.000.- forint kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest: háztartási kisegítő költsége címén havi 60.000.- forint, három hónapra összesen 180.000.- forint, ház körüli kisegítő költsége címén havi 60.000.- forint, három hónapra összesen 180.000.- forint, közlekedési kisegítő költsége címén havi 60.000.- forint, három hónapra összesen 180.000.- forint, gondozási többletköltség címén 92 napra 213.900.- forint kifizetését kérte.

[4] Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes a baleseti eredetű egészségkárosodása miatt a háztartási munkákban, a közepesen nehéz és nehéz háztartási, valamint ház körüli munkák vonatkozásában a törés elszenvedését követően három hónap időtartamban szorult kisegítő igénybevételére és ilyen időtartamban volt részben akadályoztatva, részben korlátozva a mindennapi tevékenységei elvégzésében, valamint a járművezetői képességét is ilyen időtartamban befolyásolta a baleseti eredetű egészségkárosodása.

[5] Az alperes alaki védekezésében az eljárás megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy a felperes a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény (a továbbiakban: Fmhtv.) 3.§ (5) bekezdése alapján a munkabalesettel összefüggő kártérítési igényét fizetési meghagyás útján tudta volna érvényesíteni, mivel a követelt összeg 3.000.000.- forint alatti. Mivel a pert a törvényben meghatározott más hatósági vagy egyéb eljárásnak kellett volna megelőznie, így a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontjára – az eljárás megszüntetésének van helye. Érdemben a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 147.638.- forint gondozási többletköltség, 180.000.- forint háztartási kisegítő-, 180.000.- forint házkörüli kisegítő-, 180.000.- forint közlekedési kísérő költség és ezen összegek után járó késedelmi kamatok megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[7] Az elsőfokú bíróság a határozat indokolásában az Fmhtv.) 3. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire utalással megállapította, hogy az alperes ellenkérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperesnek jelen pert megelőzően fizetési meghagyás útján kellett volna érvényesítenie a 3.000.000.- forint alatti követelését az Fmhtv. 3. § (5) bekezdése alapján. Az Fmhtv. 3. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) alapján létesített jogviszonyból eredő pénzkövetelésre nem vonatkozik az a szabály, hogy csak fizetési meghagyás útján érvényesíthető a kizárólag pénz fizetésére irányuló olyan lejárt követelés, amelynek a Pp. pertárgyérték meghatározására vonatkozó szabályai szerint számított összege a 3.000.000.- forintot nem haladja meg. Az Fmhtv. 3. § (5) bekezdése szerinti kivétel szabály pedig arra vonatkozik, hogy a (2) bekezdés b) pontjában meghatározott jogviszonyból származó pénzkövetelés iránti igény fizetési meghagyás útján csak akkor érvényesíthető, ha az ügy tárgya nem a jogviszony keletkezése, módosulása, megszűnése, vagy a jogviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése miatt alkalmazott jogkövetkezmény, illetve fegyelmi vétség miatt alkalmazott jogkövetkezmény, azaz ezen esetekben nem is érvényesíthető a követelés fizetési meghagyás útján. A Pp. 240. § (1) bekezdése alapján az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben nagyobb részben alaposnak találta.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[9] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve – tartalmában – az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróságnak kötelezettsége lett volna a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján a keresetlevelet – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – visszautasítani, illetőleg a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárást hivatalból megszüntetni, mivel az Fmhtv. 3. § rendelkezése alapján jelen peres eljárást törvényben meghatározott más eljárásnak kellett volna megelőznie. Utalt az Fmhtv. 3. § (2) bekezdés (5) bekezdésében foglaltakra és arra, hogy jelen jogvita tárgya a munkáltató kötelezettségszegésével összefüggő kártérítési per, ebből kifolyólag az Fmhtv. 3. § (5) bekezdése alapján kijelenthető, hogy jelen peres eljárás nem a jogviszony keletkezésével, módosításával, megszűnésével és nem a jogviszonyból származó kötelezettség munkavállaló által történt vétkes megszegésével, illetve nem fegyelmi vétséggel függ össze. Az elsőfokú bíróság kizárólag az Fmhtv. 3. § (2) bekezdését vizsgálta, mely főszabályként rögzíti azt, hogy mely esetben kötelező fizetési meghagyás kibocsátása. Az Fmhtv. 3. § (2) bekezdésének b) pontja kivételt rögzít a munkaviszonyból származó követelések tárgyában. Ugyanakkor az Fmhtv. 3. § (5) bekezdése a kivétel szabály alkivételét tartalmazza, mely már meghatározza azon esetköröket, mikor munkaviszonyból származó követelés esetén is szükséges a fizetési

meghagyás kibocsátása. Ezen alkivétel szabályok részletesen kifejtésre kerülnek a jogszabály kommentári magyarázatában is, melyre maga is utalt. Ezen alkivétel szabály alapján, ha az ügy tárgya nem a munkaviszony keletkezése, módosulása, megszűnése vagy a jogviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése miatt alkalmazott jogkövetkezmény, illetve fegyelmi vétség miatti jogkövetkezmény, akkor nemcsak hogy lehet fizetési meghagyásos eljárást indítani a pénzkövetelés tárgyában, de a 3.000.000.- forintot meg nem haladó követelés tekintetében kötelezettsége a felperesnek így eljárni. Az Fmhtv. 3. § (2) bekezdés b) pontjában felsorolt esetekben főszabályként nincs kötelező értékhatár – ez tudniillik a kivétel a (2) bekezdés bevezető szövegéhez, mint lex generálishoz képest – de az (5) bekezdésben meghatározott esetekben már alkalmazandó a 3.000.000.- forintos kötelező értékhatár, és e körben utalt a Polgári perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárjának levezetésére (HVG-ORAC, 2018.). Így a felperesnek a kártérítési igényét fizetési meghagyás útján kellett volna érvényesítenie.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helytálló jogi indokai alapján.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[12] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[13] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta, nem érintette az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit, valamint megállapításait.

[14] Az alperes fellebbezése kizárólag azt támadta, hogy az elsőfokú bíróság nem szüntette meg az eljárást annak ellenére, hogy a felperes 3.000.000. forint alatti munkaviszonyból eredő kártérítési követelését a peres eljárást megelőzően fizetési meghagyás útján nem érvényesítette. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróságnak is az Fmhtv. 3. §-át és a munkajogi igény érvényesítésére vonatkozó egyéb, anyagi és eljárásjogi jogszabályi rendelkezéseket, valamint a Pp. általános szabályait kellett értelmeznie.

[15] Az Fmhtv. 3. § (1) bekezdése szerint a pénz fizetésére irányuló, lejárt követelés – a (3)–(6) bekezdésben foglalt kivételekkel – fizetési meghagyás útján is érvényesíthető.

A (2) bekezdés előírja, hogy csak fizetési meghagyás útján vagy a Pp. 167–168. §-ában meghatározott módon érvényesíthető a kizárólag pénz fizetésére irányuló olyan lejárt követelés, amelynek a Pp. pertárgy érték meghatározására vonatkozó szabályai szerint számított összege a hárommillió forintot nem haladja meg, feltéve, hogy

a) a feleknek van ismert belföldi lakóhelye, ennek hiányában tartózkodási helye, illetve székhelye vagy képviselte (a továbbiakban együtt: kézbesítési cím), és

b) a pénzkövetelés – az (5) bekezdésben meghatározott kivétellel – nem a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény alapján létesített jogviszonyból, közalkalmazotti jogviszonyból, köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyból, egészségügyi szolgálati jogviszonyból, rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyból, honvédelmi alkalmazotti jogviszonyból, nemzetbiztonsági alkalmazotti jogviszonyból, nemzetbiztonsági szolgálati jogviszonyból, szolgálati jogviszonyból, közfoglalkoztatási jogviszonyból, a sporttörvény alapján kötött munkaszerződéses jogviszonyból, szakképzési munkaszerződés alapjául szolgáló jogviszonyból, nemzeti felsőoktatási törvény szerinti hallgatói munkaszerződésből eredő jogviszonyból, illetve szociális szövetkezettel és foglalkoztatási szövetkezettel létesített tagi munkavégzési jogviszonyból, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvényben (a továbbiakban: Kp.) meghatározott közszolgálati vagy közigazgatási szerződéses jogviszonyból ered.

Az (5) bekezdés szerint a (2) bekezdés b) pontjában meghatározott jogviszonyból származó pénzkövetelés iránti igény fizetési meghagyás útján csak akkor érvényesíthető, ha az ügy tárgya nem a jogviszony keletkezése, módosulása, megszűnése vagy a jogviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése miatt alkalmazott jogkövetkezmény, illetve fegyelmi vétség miatt alkalmazott jogkövetkezmény.

[16] Az Mt. a munkajogi igény érvényesítéséről szóló 285. § (1)-(2) bekezdéseiben előírja, hogy a munkavállaló és a munkáltató a munkaviszonyból vagy az e törvényből származó, a szakszervezet, az üzemi tanács az e törvényből vagy kollektív szerződésből, vagy üzemi megállapodásból származó igényét bíróság előtt érvényesítheti. A munkáltató – az (1) bekezdéstől eltérően – a munkavállalóval szemben a munkaviszonnyal összefüggő és a kötelező legkisebb munkabér háromszorosának összegét meg nem haladó igényét fizetési felszólítással is érvényesítheti.

[17] A Pp. XXXIX. fejezete szabályozza a munkaügyi pereket és az azokra vonatkozó speciális szabályokat. Az itt szabályozott Pp. 508.§ (6) bekezdése szerint a fél a pénzkövetelés iránti igényét fizetési meghagyás útján is érvényesítheti, kivéve, ha a per tárgya a jogviszony keletkezése, módosítása, módosulása, megszűnése vagy a munkaviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése, illetve fegyelmi vétség miatt alkalmazott jogkövetkezmény.

[18] A Pp. XVI. fejezete szabályozza a fizetési meghagyásos eljárással összefüggő pereket. E helyütt a Pp. 254.§ (1)-(2) bekezdései speciális visszautasítási okot szabályoz: e szerint csak a közjegyző hatáskörébe tartozó, az Fmhtv-ben szabályozott fizetési meghagyásos eljárásban érvényesíthető – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a kizárólag pénz fizetésére irányuló olyan lejárt követelés, amelynek pertárgyértéke a hárommillió forintot nem haladja meg. Ha a felperes a keresetével kizárólag olyan követelést érvényesít,

amelyet az Fmhtv. alapján csak fizetési meghagyásos eljárás útján lehet érvényesíteni, a bíróság a keresetlevél visszautasításával egyidejűleg tájékoztatja őt a fizetési meghagyásos eljárás megindításának lehetőségéről és módjáról. A (3) bekezdés ugyanakkor előírja, hogy a (2) bekezdésben meghatározott esetben a fizetési meghagyásos eljárás mellőzése miatt az eljárás megszüntetésének a perfelvétel lezárása után nincs helye.

[19] A másodfokú bíróság utal arra, hogy korábban a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozó munkajogi igényeket nem lehetett fizetési meghagyás útján érvényesíteni, 1995. augusztus 29-től azonban erre van mód (a polgári perrendtartás az 1952. évi III. törvény – a továbbiakban: régi Pp. 350. §-a és az 1999. január 1. napjától 2017. december 31-ig hatályos 349. § (4) bekezdése, ezt követően a Pp. 508.§ (6) bekezdése). Ugyanakkor a munkajogi pénzkövetelések esetében a fizetési meghagyás útján történő igényérvényesítés mind korábban, mind a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján is csak lehetőség és nem kötelezettség. Ezt támasztja alá a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezések együttes, egymásra vetített értelmezése, a kontextuális, nyelvtani, történeti, rendszertani, logikai, teleologikus és az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezés egyaránt:

[20] Már önmagában az Fmhtv. 3.§-ának helyes értelmezéséből is ez a következtetés vonható le. Az Fmhtv. 3.§ (5) bekezdése ugyanis – az alperes hivatkozásával szemben – nem a 3.§ (2) bekezdés b) pontja, mint kivételszabály alkivételét tartalmazza: a 3.§ (2) bekezdés b) pontja is egy kivételszabály és az (5) bekezdés is, csak más rendelkezés szempontjából. A 3.§ (2) bekezdés b) pontja kivételt szabályoz azon, a 3.§ (2) bekezdésben rögzített általános szabály alól, hogy meghatározott a törvény egy olyan értékhatárt (3.000.000. forint), amely alatt nincs helye közvetlen perindításnak. A munkaviszonyból származó pénzkövetelésekre tehát egyáltalán nem vonatkozik a kötelező értékhatár, vagyis az Fmhtv. 3.§ (1) bekezdése érvényesül, a pénz fizetésére irányuló, lejárt követelés fizetési meghagyás útján „is érvényesíthető”, de nincs kötelező igényérvényesítés. A 3.§ (5) bekezdés pedig a 3.§ (1) bekezdésben rögzített – a lejárt pénzkövetelés fizetési meghagyás útján való érvényesítésére vonatkozó – általános szabállyal szembeni kivételt szabályoz, utalással a 3.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti felsorolásra, a fizetési meghagyás útján történő igényérvényesítést ugyanis kizárja a munkajogi státuszperek tekintetében.

[21] Az elsőfokú bíróság jogszabályértelmezése helyes volt. A munkaügyi perek tehát kivételt jelentenek a tekintetben, hogy nem kötelezettség a fizetési meghagyás útján történő érvényesítés, csak lehetőség, de abból is kizártak a jogviszony keletkezésével, módosításával, megszűnésével, illetve a hátrányos jogkövetkezmény, fegyelmi büntetéssel kapcsolatos ügyek, erre utal a 3.§ (2) bekezdés b) pontjában szereplő hivatkozás az (5) bekezdésben meghatározott kivételre. Ezekben az ügyekben a fizetési meghagyás valós választási alternatíva, de az ilyen igényérvényesítés nem kötelező 3.000.000.- forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén sem.

[22] Ugyanezt támasztja alá a jogszabály célja szerinti, teleologikus értelmezés is: Az Fmhtv. 3.§ (2) bekezdés b) pontját az (5) bekezdésre utalással kiegészítő 2017. évi CXXX. törvény 74. § (2) bekezdése, illetve az ehhez fűzött előterjesztői indokolás rögzíti, hogy az

Fmhtv. módosítása alapvetően jogtechnikai jellegű, az új Pp. szabályozásához való igazodás érdekében szövegpontosításokat tartalmaz. A munkaügyi perek vonatkozásában semmilyen indokolást nem tartalmaz az előterjesztői indokolás, abból tehát a korábbival ellentétes értelmezést levonni nem lehet, az csupán technikai pontosításnak minősül, melyre utal is az előterjesztői indokolás. Ugyanakkor az Fmhtv. eredeti előterjesztői indokolása szerint a törvény a fizetési meghagyás kibocsátásának esetei körében a Pp. 2009. január 1-jétől hatályos, a kisértékű perekre is tekintettel kialakított szabályait veszi át, így az egymillió forintos, kötelező értékhatár érintetlenül hagyása mellett a munkaviszony (egyéb, munkaviszonnyal együtt kezelendő jogviszony) sajátosságaira tekintettel biztosítja a közvetlen perindítás lehetőségét [...] Ugyanígy - összhangban a Pp. 349. §-ának (4) bekezdésével - a munkaviszonyból származó pénzkövetelés iránti igény fizetési meghagyás útján csak akkor érvényesíthető, ha az ügy tárgya nem a jogviszony keletkezése, módosulása, megszűnése vagy a munkaviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése miatt alkalmazott jogkövetkezmény, illetve fegyelmi vétség miatt alkalmazott jogkövetkezmény.

[23] Ezzel egyezően tartalmazza a Pp. munkaügyi pereket szabályozó XXXIX. fejezete azt a speciális rendelkezést a Pp. 508.§ (6) bekezdésben, mely szerint a fél a pénzkövetelés iránti igényét fizetési meghagyás útján is érvényesítheti, kivéve, ha a per tárgya a jogviszony keletkezése, módosítása, módosulása, megszűnése vagy a munkaviszonyból származó kötelezettségeknek a munkavállaló által történt vétkes megszegése, illetve fegyelmi vétség miatt alkalmazott jogkövetkezmény. A Pp. 508.§ (6) bekezdése tehát ugyancsak alternatív lehetőségként és nem kötelezettségként („is érvényesítheti”) biztosítja munkaügyi perekben a fizetési meghagyás útján történő igényérvényesítést. Megjegyzendő, hogy ezen szabály szövege egyezik a régi Pp. 350.§ (3) bekezdésével, majd 349.§ (4) bekezdésével, mely szintén csak lehetőségként biztosította a fizetési meghagyást.

[24] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Pp. 240. § (1) bekezdése alapján az eljárás megszüntetésének nem volt helye, már csak azért sem, mert nem ezen jogszabályhely, hanem az alperes által nem is hivatkozott Pp. 254.§ (1)-(2) bekezdései alkalmazandók abban az esetben, ha az Fmhtv-ben szabályozott fizetési meghagyásos eljárásban érvényesíthető – a kizárólag pénz fizetésére irányuló olyan lejárt követelés, amelynek pertárgyértéke a hárommillió forintot nem haladja meg. A Pp. 508.§ (6) bekezdése azonban speciális, eltérő rendelkezést tartalmaz, mely a lex specialis derogat lege generali elv alapján megelőzi az általános szabályok alkalmazását, munkaügyi perekben a Pp. 254.§ (1)-(2) bekezdései nem alkalmazhatók, de a (3) bekezdés szerint még ebben az esetben sincs mód a perfelvétel lezárását követően az eljárás megszüntetésének.

[25] A másodfokú bíróság szerint a munkaügyi perek nem minősülnek klasszikus értelemben vett pénzkövetelésnek, a munkaügyi perek sajátosságai miatt a Pp. és az Fmhtv. egymással összhangban szabályozza a fizetési meghagyás igénybevételeének lehetőségét a státuszperek kivételével, a kötelező igényérvényesítés előírása nélkül. Ilyen sajátosságok például a munkaügyi perindítás esetén a Pp. 525.§-ban szabályozott munkavállalói költségkedvezmény, ami miatt szintén indokolt a fizetési meghagyás kötelező tételének mellőzése, hiszen a közjegyzői eljárásban a munkavállalói költségkedvezmények nem érvényesülnek. Ugyanígy specialitás, hogy a kötelező fizetési meghagyásos

igényérvényesítés nem áll összhangban az Mt. 285.§ szerinti írásbeli felszólítás jogintézményével szemben, mert arra csak a kötelező legkisebb munkabér háromszorosának összegét meg nem haladó igény esetén van mód, azzal szemben pedig a munkavállaló – vitatás esetén – keresetlevelet terjeszthet elő.

[26] A kötelező fizetési meghagyásos igényérvényesítés a 3.000.000 forint alatti munkaügyi perekben korlátozná az Mt. 285.§ szerinti munkajogi igényérvényesítést, valamint nem állna összhangban a munkaügyi perekre megállapított speciális anyagi és eljárásjogi jogszabályi rendelkezésekkel.

[27] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[28] A felperes fellebbezési ellenkérelmében ugyan közölt másodfokú perköltség igényt, de annak összegét - a Pp. 81.§ (2) bekezdésben foglaltak ellenére - egyáltalán nem jelölte meg sem jogszabályhelyre hivatkozással, sem egyéb módon, ezért a nem megfelelő felszámításra tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte a perköltség tárgyában történő határozathozatalt.

[29] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdése alapján személyesen illetékmentes, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

[30] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.
Budapest, 2025. július 03.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró